

ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ ΟΧΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΟΧΙ Οι Γάλλοι ψηφίζουν για όλους μας

Του Γιάννη Θεωνά

Σήμερα Κυριακή 29 Μάη 2005 ξημερώνει, ίσως, μια πολύ σημαντική μέρα για τους λαούς και τους εργαζόμενους ολόκληρης της Ευρώπης. Εξ ονόματος όλων των Ευρωπαίων εργαζομένων ο Γαλλικός Λαός αναμένεται να σταθεί αποφασιστικός φραγμός στις κυρίαρχες αντιδραστικές και νεοφιλελεύθερες δυνάμεις της Ε.Ε., που με το "ευρωσύνταγμα" που προωθούν επιχειρούν μια εφ' όλης της ύλης και με μακροχρόνιες συνέπειες επίθεση του νεοφιλελευθερισμού σε βάρος των εργαζομένων και του λαϊκού κινήματος. Κατανοώντας πλήρως την τεράστια σημασία του Γαλλικού ΟΧΙ στο δημοψήφισμα της 29ης Μάη οι κάθε λογής εκπρόσωποι του δικομματισμού στην Ευρώπη, δεκάδες κορυφαία στελέχη του, χριστιανοδημοκράτες και σοσιαλδημοκράτες, συνέρρεαν στη Γαλλία σε μια απέλπιδα προσπάθεια να βοηθήσουν τους ομοϊδεάτες τους, οπαδούς του ΝΑΙ, για να αποτρέψουν το ΟΧΙ των λαών. Σ' αυτή την προσπάθεια στρατεύθηκαν και κορυφαία στελέχη τόσο της ΝΔ, όσο και του ΠαΣοΚ, της παλιάς και νέας φουρνιάς, που ο ένας πίσω απ' τον άλλο έτρεξαν να βάλουν το κεράκι τους στην προσπάθεια ανατροπής της διαφαινόμενης συμπόρευσης της μεγάλης πλειοψηφίας των μελών και οπαδών των κυβερνητικών κομμάτων, αλλά και του σοσιαλιστικού κόμματος με την πλευρά του ΟΧΙ, παρά τη διαφορετική στάση των κυρίαρχων ηγετικών τους ομάδων.

Η επικράτηση του Αριστερού ΟΧΙ στη Γαλλία, με τον έντονο αντι-νεοφιλελεύθερο χαρακτήρα του, θα είναι μια σημαντική νίκη, μια μεγάλη ευκαιρία και ελπίδα για όλη την Ευρώπη. Θα αποτελέσει καταλυτικό στοιχείο στήριξης των λαϊκών αγώνων και των κινητοποιήσεων του μαζικού κινήματος. Θα συμβάλει αναμφισβήτητα στην αλλαγή του συσχετισμού των δυνάμεων υπέρ των δυνάμεων της εργασίας, θα απελευθερώσει σημαντικές δυνάμεις, θα ενθαρρύνει προοδευτικές και αντι-νεοφιλελεύθερες συσπειρώσεις, θα αναδείξει την ανάγκη ανάπτυξης συγκεκριμένων αγώνων για την απόκρουση των αλληπάλληλων επιθέσεων του νεοφιλελευθερισμού στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης και των άλλων πλατιών λαϊκών στρωμάτων.

Ταυτόχρονα, όμως, θα καταφέρει ένα καταλυτικό κτύπημα στο λεγόμενο "ευρωσύνταγμα" και τις πολιτικές που επιχειρούν να επενδύσουν με "συνταγματικό" κύρος. Στο σημείο αυτό χρειάζεται να διευκρινιστεί ότι η Συνταγματική Συνθήκη που έχει υπογραφεί από τις Κυβερνήσεις των 25 κρατών-μελών της Ε.Ε. και βρίσκεται υπό επικύρωση από τα κράτη-μέλη, έχει ήδη πολιτογραφηθεί ως Ευρωσύνταγμα παρά το γεγονός ότι δεν είναι Σύνταγμα.

Τα Συντάγματα τα διεκδικούν και τα επιβάλλουν οι λαοί.

Το Σύνταγμα σημαίνει λαϊκή κυριαρχία, σημαίνει κατοχύρωση δικαιωμάτων των πολιτών και υποχρεώσεις του κράτους απέναντι στους πολίτες.

Ωστόσο, δεν πρέπει να υποτιμήσουμε το γεγονός ότι αυτό το κατασκεύασμα, αν επικυρωθεί, οι κυρίαρχες δυνάμεις θα το νομιμοποιήσουν στην πράξη ως πραγματικό Σύνταγμα και θα το επιβάλουν ως ντε-φάκτο καταστατικό χάρτη της Ε.Ε., με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τα εθνικά συντάγματα και το κύρος τους.

Επί της ουσίας, το "Ευρωσύνταγμα" είναι μια νέα Συνθήκη που κωδικοποιεί όλες τις προηγούμενες Ευρωπαϊκές Συνθήκες και κυρίως την Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη του 1985, τη Συνθήκη του Μάαστριχ, του Άμστερντάμ και της Νίκαιας και θεσμοθετεί συνταγματικά τις 4 βασικές ελευθερίες του νεοφιλελευθερισμού, την ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων, εμπορευμάτων, υπηρεσιών και εργαζομένων, ενώ φιλοδοξεί να κατοχυρώσει στο διηνεκές,

την οικονομία της ασύδοτης αγοράς ως κυρίαρχο κοινωνικό σύστημα. Το "Ευρωσύνταγμα" είναι επιλογή του Διευθυντηρίου της Ε.Ε.. Καταρτίστηκε ερήμην των λαών και των θεσμών κοινωνικής και πολιτικής αντιπροσώπευσης και κατοχυρώνει θεσμούς και όργανα πολιτικής και οικονομικής εξουσίας χωρίς καμιά κοινωνική, πολιτική και δημοκρατική νομιμοποίηση.

Διαιωνίζει την αντιδημοκρατική θεσμική οργάνωση της Ε.Ε., ενώ υπονομεύει ή και καταργεί θεμελιώδη ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα. Επικυρώνει την Χάρτα των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που βρίσκεται πολύ πίσω από τη Χάρτα του ΟΗΕ, τον Χάρτη Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Συμβουλίου της Ευρώπης και τα ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα που κατοχυρώνουν τα Συντάγματα των περισσότερων χωρών-μελών της Ε.Ε. και κυρίως του Ευρωπαϊκού Νότου.

Ταυτόχρονα επικυρώνει "συνταγματικά" την ανεξαρτησία της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, η οποία δεν θα υπόκειται σε κανένα πολιτικό, δημοκρατικό και κοινωνικό έλεγχο, ούτε θα υπάρχει καμιά δυνατότητα να επιβληθεί, αφού η συνταγματική αυτή συνθήκη ουσιαστικά δεν τροποποιείται. Η διαδικασία που προβλέπει το άρθρο IV-443 κάνει εξωπραγματική κάθε απόπειρα τροποποίησής της.

Στρατιωτικοποιεί την Ε.Ε., αρνείται την ειρήνη ως αξία της Ε.Ε. και υποτάσσει ρητά την Ε.Ε. στο ΝΑΤΟ και στις επιλογές της Εξωτερική πολιτικής των ΗΠΑ.

Μετατρέπει την Ε.Ε. σε φρούριο, αρνείται στοιχειώδη δικαιώματα σε 13 εκατομμύρια μετανάστες, δεν αναγνωρίζει βασικά δικαιώματα των γυναικών και υποτάσσει την προστασία του περιβάλλοντος στον "ανόθευτο" ανταγωνισμό. Οι αρχιτέκτονες του "Ευρωσυντάγματος" δεν μας καλούν απλώς να εγκρίνουμε μια νέα ευρωπαϊκή συνθήκη που κωδικοποιεί τις παλιές ή προσπαθεί να αντιμετωπίσει τον τρόπο λήψης αποφάσεων και λειτουργίας των κοινοτικών οργάνων μετά την διεύρυνση. Με πρόσχημα την ανάγκη της ευρωπαϊκής ενοποίησης ζητούν απ' τους λαούς να προσχωρήσουν ιδεολογικά και να αποδεχτούν πολιτικά τους βασικούς στόχους και τις συγκεκριμένες εξουσίες και πολιτικές της Ε.Ε. έτσι όπως τις έχουν διαμορφώσει οι κυρίαρχες πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις σήμερα. Τις εξουσίες και πολιτικές μιας Ευρώπης πριν απ' όλα και πάνω απ' όλα της αγοράς και των εμπορευμάτων, μιας Ευρώπης που εξαρτά την πλήρη απασχόληση και την καταπολέμηση της ανεργίας από την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας της, μιας Ευρώπης προσδεδεμένης στην βορειοατλαντική συμμαχία και κυρίως μιας Ευρώπης που δεν αφήνει καμιά προοπτική για άλλη διαφορετική πραγματικότητα απ' αυτή που ζούμε σήμερα.

Μιας Ευρώπης που αναγορεύει σε θεμελιώδη συνταγματικό στόχο την παροχή στους ευρωπαίους πολίτες ενός χώρου "με εσωτερική αγορά όπου ο ανταγωνισμός είναι ελεύθερος και ανόθευτος", καθώς και "μιας άκρως ανταγωνιστικής κοινωνικής οικονομίας της αγοράς", όπου τα κράτη-μέλη είναι υποχρεωμένα (άρθρο III-177) να ακολουθούν μια και μόνη οικονομική πολιτική, τη νεοφιλελεύθερη: "εκείνη που ασκείται σύμφωνα με την αρχή της ανοικτής οικονομίας της αγοράς με ελεύθερο ανταγωνισμό" χωρίς καμιά κοινωνική δέσμευση.

Για πρώτη ίσως φορά, εμφανίζεται προσπάθεια να επενδυθούν με συνταγματική ισχύ, όχι οι κανόνες λειτουργίας των θεσμών και των οργάνων ενός πολιτεύματος, αλλά η τρέχουσα πολιτική, που φυσικά αντανakλά το σημερινό συσχετισμό των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων. Έφτασαν στο σημείο να δίνουν συνταγματική ισχύ με ειδικό πρωτόκολλο ακόμη και στο περιβόητο σύμφωνο σταθερότητας και τις επιλογές του. Έτσι ώστε οποιαδήποτε αλλαγή στους συσχετισμούς δύναμης να μην είναι σε θέση να αλλάξει τις εξουσίες, τις

επιλογές και την οικονομική και κοινωνική πολιτική. Αυτή είναι η δημοκρατία τους στην οποία ορκίζονται με κάθε ευκαιρία.

Απέναντι σ' όλα αυτά το βασικό επιχείρημα των οπαδών του "Ευρωσυντάγματος" είναι ότι οι πολίτες πρέπει να το υποστηρίξουν γιατί λέει θεσμοθετεί και επικυρώνει τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ένωσης. Όπως είπα ήδη, ο Χάρτης αυτός βρίσκεται πολύ πίσω από τον Χάρτη του ΟΗΕ, τον Χάρτη Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Συμβουλίου της Ευρώπης και τα Συντάγματα πολλών χωρών-μελών της Ε.Ε. και όχι μόνο. Ο Χάρτης της Ε.Ε. και του "Ευρωσυντάγματος", σε αντίθεση με τις Διεθνείς Συμβάσεις Εργασίας της ΔΟΕ νομιμοποιεί το δικαίωμα των εργοδοτών στο lock-out, την ανταπεργία, εξισώνοντάς το με το δικαίωμα στην απεργία (άρθρο II-88).

Πρωθεί την "ελευθερία" ίδρυσης εκπαιδευτικών ιδρυμάτων όλων των βαθμίδων σύμφωνα με τις θρησκευτικές, φιλοσοφικές και παιδαγωγικές πεποιθήσεις των γονέων (άρθρο II-74). Το δικαίωμα ασύλου δεν υπόκειται μόνο στις διασφαλίσεις της Σύμβασης της Γενεύης, αλλά υπάγεται κυρίως στις προβλέψεις του Ευρωσυντάγματος (άρθρο II-77). Το δικαίωμα των εργαζομένων στην ενημέρωση και στη διαβούλευση (άρθρο II-87), το δικαίωμα σε προστασία στην περίπτωση αδικαιολόγητης απόλυσης (άρθρο II-90), σε κοινωνική ασφάλεια και κοινωνική αρωγή (άρθρο II-94), σε προστασία της υγείας (άρθρο II-96), δεν αποτελούν δικαιώματα αυτοτελώς και παγίως προστατευόμενα, αλλά παραπέμπονται στις εθνικές και την κοινοτική νομοθεσία που ισχύει κάθε φορά. Η απαγόρευση εργασίας των παιδιών περιορίζεται σε ηλικία κάτω των 12 ετών (άρθρο II-92).

Αυτός είναι ο περίφημος χάρτης στο όνομα του οποίου μας ζητούν να αποδεχτούμε το νεοφιλελεύθερο Ευρωσύνταγμά τους. Η Συνθήκη αυτή δεν μπορεί και δεν πρέπει να επικυρωθεί. Είμαστε στο πλευρό του Γαλλικού Λαού στη μεγάλη μάχη που δίνει σήμερα. Τα διλήμματά τους δεν μας αφορούν. Το ΟΧΙ του Γαλλικού Λαού θα είναι μια νίκη της προόδου εξ ονόματος όλων των λαών της Ευρώπης. Το Γαλλικό ΟΧΙ είναι το δικό μας αριστερό ΟΧΙ.

*** Το Civilitas.GR και ο «ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ» προτίθενται να απομακρύνουν το κείμενο αυτό από την Ιστοσελίδα τους, εάν η αναδημοσίευσή του προσβάλλει κεκτημένα πνευματικά ή εμπορικά δικαιώματα (info@civilitas.gr)**